

*Rögök peregnek porrá, végleg.
Csak látom dalra költ ajkát,
Fagyos ujján a sár a kéreg,
Por hull le szája sarkán.
Most... árva énekem, mi vagy te?
A lant a hóba dermed,
A lantja szól, semmi nem moccan,
Szó járja be a rétet.*

*Az ének szó a pusztaságban.
A bőrön néma sóhaj,
Csak ég, de nem melegít a tűz,
Majd egybefagy a hóval.
Kábán állok a szürkületben,
Körben a némaság van,
A puszta szó, nem hallom, érzem,
Hús festékfolt a tájban.*

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Férfi, hangszerrel

„Álmodta-e, vagy hallotta? tünődik.”
(Arany János: *Tamburás öreg úr*)

„In the jingle jangle morning I'll come followin' you.”
(Bob Dylan: *Mr. Tambourine Man*)

*Egy régi reggel kávényomain időzöm,
Mint kidőlt erdők trombitája, távol is szól.
Az ébredés félkönnyű mámorát megőrzöm,
S cukrot veszek elő a nyitva lett fiókból.*

*Váltva kemény s lágy, ahogy csikordul.
Van, hogy csontba vág, s van úgy, hogy szinte szép.
A kávé íze nyers, majd egyre tompul,
A párából reggeli formánk színre lép.*

*

*Csak követtük a tamburinos férfit, ennyi történt,
egy záróra utáni kocsmában volt székhelye,
ő itt a nemalvók vezetője, ezt mondta,*

hangjainkat felfénylő üveggubóvá gyúrta,
s átküldte őket a Nap közepén.
Űrhajó volt, űrvitorlákkal zuhantunk fölfelé
biztos gravitációt keresve, sugárzó hangok közé esve –
Köveltük a tamburinos férfit,
hangszerek kerültek elő, és fénylettek ők is, fénylettünk,
hajnal volt, a fák odakint ködöt hordoztak az ágaik közt.
Nem kellene most aludni, nem kéne aludni egyáltalán,
ezt mondta a tamburinos férfi,
ez így sokáig mehetne még, ezt mondta,
aztán persze elaludtunk mind.

*

Eltévedt ujjak egy gitár nyakán,
Zajlabirintus, rég mormolt dallamok.
Hangbidak, melyek belül születnek,
Csúzra készülődő bütykök, hajlatok.

Aztán egy dal, pár tűpontos akkord csak,
És sínre tesz egy képzelt villamost...
Árva énekem, mi vagy tehát?
Egy még ízleletlen íz?
Vagy zaj, mi már nem oszt?

*

Csak köveltük a reggelt, ott ültünk benne, kávéscsupokkal,
és voltak benne teendők, irányok,
mint egy terelőúton, ha azt írja a táblán:
„Minden irány erre.” Érdemes hát várni a reggelre,
mindig ugyanarra nyilván,
felismerni, ha egy fiók ismét ugyanúgy csikordul,
ha egy ujj a gitár nyakán ismét úgy téved el,
ha egy hajó legyőzi a gravitációt,
és közben mindig ott lenni,
a reggel előtti egyetlen pillanatban.